

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 6. Quàm meritò Deus Hypocritas detegat, & puniat?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

§. VI.

Quam merito Deus Hypocritas detegat, & puniat?

Sunt quædam vitia, quæ in hac vita occulta, ad alterius vitæ tribunal reseruantur; sed hypocrisis, quæ vult videri, quod non est, præcipuè meretur etiam in terris detegi, & in confusionem suam manifestari. Aliquando vitium, quod clam alitur, se ipsum prodit. Numquam, ait Seneca, bona fide vitia mansuescunt: tigres & leones numquam feritatem exuunt; aliquando submittunt, & cum minimè expectaueris exasperatur tonitrus mitigata. Aliquando, & sæpissimè diuinus Iudex simulata manifestat fuisse simulata. Quo pacto Gabaonitæ mentientes in fraude comprehensi à Iosue puniti sunt; qui multauit eos vilioris obsequij ministerio. Clementior sententia, sed diuturnior, ait S. Ambrosius. Quid euidentius, inquit idem, eo, quod Ananias, quia fraudauit de pretio agri sui, quem ipse vendiderat, & portionem pretij tamquam summa totius numerum ante pedes posuit Apostolorum, sicut reus fraudis interijt? licuit utique illi nihil offerre, & hoc sine fraude fecisset: sed quia fraudem admiscuit, non liberalitatis gratiam reportauit, sed fallacia pœnam exoluit.

Apud

Senec. ep.

87.

Iosue 3.

6. 9.

S. Ambr.

lib. 3. de

offic. c. 10.

Act. 5. 3.

Idem

Ambros.

lib. 3. de

offic. c. 11.

Anton.
Panormi-
tanus lib.
2. cap. 9.
de reb.
gestis Al-
phonfi, &
Æneas
Sylvius
de eius
dictis.

Apud Panormitanum: Cùm Alphonsus Rex Aragonia & Neapolis esset apud Anariam, in quam una cum victoria Africorum morbum intulerat, & inaudito genere pestis laboraret exercitus, renuntiatur ei inter ceteros Antonium Picentem Ordinis Eremitarum, nobilitatum post mortem hypocritam, per summos cruciatu animam exhalasse, iactando plurima in Christum Dominum & Virginem eius matrem contumelia atq; blasphemias. Hic est ille Antonius, qui quadraginta dies & noctes perpetuò ieiunare ferebatur, qui Italiam, Siciliam, atque Hispanias compleuerat nomine sanctitatis & abstinentiæ; pluribus locis cella præclusus, & à custodibus observatus nihil edens aut bibens, quoniam in prænisa ac prætentâ cella, in qua nihil, quod vel observare liceret, inesse videretur. Ceterùm Angelos ei quotidie ministrare, ac confabulari solitos opinabatur. Verùm ipsi intus in cella erant candela crassiores, exterius quidem & superfusoriè ceratæ: sed in quibusdam fistula cannarum concludebantur farina infarta, quæ ex contritis phasianorum & caponum carnibus saccharo ac aromatibus inmixtis condiebantur. Aiunt & cingulum gestasse fistulatum, plenum nectare, quod hypocriticum vocant. Hæc epulis glanculum vescabatur, vir lobitus aequè sanctus.

Etus, & mortalium omnium, qui umquam fuerant, aut essent, vulgi opinione abstinentissimus. Is igitur cum renuntiaretur Regi vermiculis & acerbissimo genere mortis absumptus, dixisse fertur; Propterea Deum in hypocritas tantopere seuire, quod dum homines decipiunt, interponant Deum ipsum tamquam sceleris mediatorem: ideoque, ut plurimum viuentes adhuc plerumque in oculis hominum, quos Dei nomine fefellissent; ut intelligant mortales, à tali monstro maxime sibi cauendum esse, quod Deum ipsum, nedum post mortem, sed etiam in vita ipsa, haberent indubitatum ultorem. Par est enim ut iustissima Veritas pudefaciat simulatores.

Quo pacto & mendicus ille, qui, ut à S. Epiphonio stipem impetraret, mortuum se simulans, verè à socio mortuus est repertus, teste Cassiodoro; vti & alter ille, qui simili fraude conatus est S. Gregorium Thaumaturgum decipere. Terribile est, & verè dictum ostendit: *Non veniet in conspectum Dei omnis hypocrita*, quod D. Gregorius his verbis enarrat. Est apud nos nunc Anastasius ex Isauria presbyter, qui in diebus suis Icony rem terribilem narrat euenisse. Ibi namque, ut ait, quoddam monasterium Thongolatom dicitur, in quo quidam monachus magna estimationis habebatur.

Cassiodor. in hist. Tripart. lib. 9 cap. 48. S. Greg. Thaum.

Iob. 13. 16. S. Greg. lib. 4. Dial. cap. 38.

Tur.

tur. Bonis quippe cernebatur moribus, atque in
 omni sua actione compositus, sed sicut ex finere
 patuit, longè aliter, quàm apparebat, fuit. Nam
 cùm ieiunare se cum fratribus demonstraret,
 occultè manducare consueverat. Quod eius vi-
 tium fratres omninò nesciebant. Sed corporis
 superueniente molestia, ad vita extrema perdu-
 ctus est. Qui cùm esset in fine, fratres ad se om-
 nes, qui monasterio inerant, congregari fecit.
 At illi tali, ut putabant viro moriente, magnum
 quid ac delectabile se ab eo audire crediderant.
 Quibus ipse afflictus, & tremens compulsus est
 prodere, cui hosti traditus cogebatur exire. Nam
 dixit: Quando me vobiscum credebatis ieiuna-
 re, occulte comedebam, & ecce nunc ad deuo-
 randum draconi traditus sum, qui caudà mea
 genua pedesq; colligavit: caput verò suum intra
 meum os mittens, spiritum meum ebibens ex-
 trahit. Quibus dictis statim defunctus est, atq;
 ut pœnitendo se liberare potuisset, à dracone,
 quem viderat, expectatus non est. Quod nimi-
 rum constat, quia ad solam utilitatem audien-
 tium viderit, qui eum hostem, cui traditus fue-
 rat, & innotuit, & non evasit.

§. VII.

Quàm diversa sit mors Hypocritarum, & sim-
 pliciter Deo servientium?

Hoc